

Spørgsmaal, og man misbrugte det i den utroligste Grad. Jeg erindrer endnu fra Valgkampen, hvorledes det i højeste Grad blev kritiseret, at den forhenværende Udenrigsminister, Scavenius, havde forhandlet med Tyskland — det var aldeles givet, blev der sagt. Men det blev oplyst, at den nuværende Kirkeminister, J. C. Christensen, i sin Tid havde opfordret Hr. Scavenius som Udenrigsminister til at søge Forhandling med Tyskland, og da han vilde nægte det, fandt man, det var en fortjenstfuld Handling. Det eneste, han havde sagt, var, at man ikke skulde røbe private Samtaler; det var ikke pænt at gøre det. Hans Parti angreb det radikale Venstre — saa burde man modtage disse Angreb og ikke tale om, hvorledes Hr. J. C. Christensen privat havde søgt at faa en Forhandling i Gang med Tyskland.

Nu har man undersøgt, om der ikke havde fundet en Forhandling Sted mellem Socialdemokraterne og de tyske Valgmænd ved Valgmandsvalget i Herning; thi hvis en saadan Forhandling havde fundet Sted, vilde man anse det for i høj Grad kompromitterende for Socialdemokratiet. Jeg vil minde om, at da det i sin Tid kom frem, hvorledes den nuværende Kirkeminister havde sendt en Mand til Tyskland for at forhandle med den tyske Generalstabschef, og denne Mand erklærede, at i Tilfælde af, at der udbrød Krig mellem Tyskland og England, saa vilde Danmark — det var alle ansvarlige Statsmænds Mening — holde med Tyskland, saa sagde man fra alle Sider: Det er pænt gjort af ham, det gør han for at opretholde et godt og venskabeligt Forhold til Tyskland. Men i Dag er det næsten Helligbrøde, om man forhandler med Valgmænd, som er valgte her i vort eget Land. De skal behandles som Personer, der staar os saa fjernt, at man overhovedet ikke kan have med dem at gøre.

Venstres Ordfører erklærede, at han haabede, vi snart naaede frem til at faa de Brydninger, som finder Sted i Sønderjylland mellem Tyske og Danske, hævet, saa at alle kunde forstaa, at de nu hørte hjemme i Danmark. Jeg tror ikke, at den rette Vej dertil er den at stille sig saaledes overfor dem, som i Sønderjylland fremdeles stemmer i Overensstemmelse med deres nationale Standpunkt, at vi mener, vi overhovedet ikke kan have nogen Forhandling med dem.

Medens andre betragter det som noget galt, at de 24 Valgmænd stemte for Socialdemokraterne i Herning, betragter jeg det

som en Ære for Partiet. Disse Mennesker var ikke Socialdemokrater; hvis man skulde placere dem i et politisk Parti, svarende til det, de tilhørte, maatte det nærmest blive de Konservative eller Venstre; men de havde Forstaaelsen af, at de kun kunde vente deres Interesser varetaget af Socialdemokraterne. Paa samme Maade vidste H. P. Hanssen, den Gang da han var Medlem af den tyske Rigsdag — hvor man havde Ordene lige saa godtkøbs som her om „Retfærdighed“ og „at der skal ogsaa vises Mindretallene Hensyn“ o. s. v. —, og da han, som han har erklæret, nærmest stod som Venstremand, at naar han i Spørgsmaal, som særlig angik Danmark, ønskede at blive hørt, at komme i Udvalg, var Socialdemokratiet det eneste Parti, som viste ham Hensyn, medens han ikke kunde vente Hensyntagen fra disse nationale Partier, som kendes baade herhjemme og andetsteds, som sætter de nationale Følelser saa højt, men som rigtignok kun kan respektere nationale Følelser i det Land, hvor de selv bor.

De tyske Valgmænd havde Forstaaelsen af, at Forholdet var dette: Skal vi i den danske Rigsdag vente at finde Ørenlyd for vore Ønsker, skal det være muligt at komme frem med vore Ønsker, ved vi, at det maa være gennem Socialdemokratiet; Socialdemokratiet vil, til Trods for at man ved, at vi ikke er Socialdemokrater, være med til at øve samme Retfærdighed overfor os som overfor de Danske. Jeg er glad og taknemmelig for alle de Stemmer, som fra dansk Side faldt for Genforeningen med Danmark, men jeg føler i samme Grad Beundring og Respekt for de Tyskere, som stemte for at blive i deres Fædreland. Der er talt om, at Afstemningen i 2den Zone ikke var fri. Hvis disse Tyskere skulde have stemt for, hvad der betalte sig bedst, var Fristelsen til at stemme dansk stor for dem, det ved vi i alt Fald. Der er ikke Tvivl om, at der i 2den Zone er blevet afgivet danske Stemmer, men der er ikke flere Danske i 2den Zone, end der blev afgivet danske Stemmer. Naar vi yder dem Anerkendelse, som stemte dansk, maa vi ogsaa kunne yde de Tyskere samme Anerkendelse, som havde et lemlæstet, ødelagt Fædreland og vidste, at de der vilde gaa ind i trange, fortvivlede Forhold, men som alligevel sagde: Vi ønsker at blive i dette Land, vi vil være med til at bære Byrderne. Det maa ikke være fordømmeligt, at en Tysker holder af sit Fædreland, naar det er i højeste Grad rosværdigt, at Danske sætter Danmark over andre Lande.